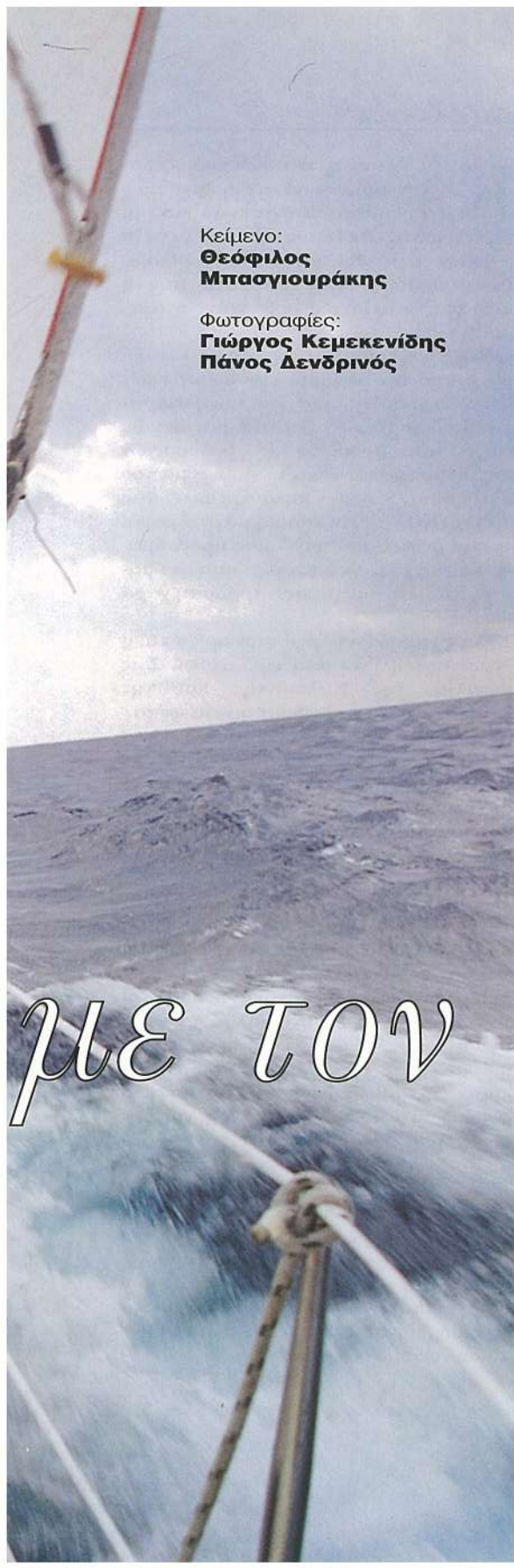

Στις Σποράδες
“Ερωτικό”

Κείμενο:
**Θεόφιλος
Μπασγιουράκης**

Φωτογραφίες:
**Γιώργος Κεμεκενίδης
Πάνος Δενδρινός**

ΜΕ ΤΟΝ

Μπορείτε να το χτυπήσετε, να το ρίξετε στα βράχια ή να χάσετε την άγκυρα. Ό,τι κι αν σας συμβεί όμως, μην στεναχωρηθείτε. Αυτό το ταξίδι είναι δικό σας, χαρείτε το.

Έτσι απλά, ο Λευτέρης Μαρόγλου μας παραχώρησε τον “ΕΡΩΤΙΚΟ”, για ένα ταξίδι 6 ημερών στις Β. Σποράδες. Λίγη ώρα πριν το γραφείο του, στο “Ράδιο Θεσσαλονίκη”, θύμιζε αίθουσα επιχειρήσεων πριν από τη μάχη.

Ανοιχτοί χάρτες, αποστάσεις, ώρες πορείας, σημεία διανυκτερεύσεων, νερό, καύσιμα, τρόφιμα, ρουχισμός. Σε μια γωνιά οι δυο καπεταναίοι λένε τα δικά τους. Ο παλιός, ο Στέλιος, περιγράφει μεθοδικά τον “ΕΡΩΤΙΚΟ”, αναλύει τις ιδιαιτερότητές του. Ο Γιώργος, που στα μισά της διαδρομής θ’ αναλάβει το ηνδάλιο, ρωτάει κι ενημερώνεται. Μου φαίνεται, πως καταλαβαίνονται απόλυτα μεταξύ τους, έτσι καταφατικά όπως κουνούν τα κεφάλια τους.

Βρίσκομαι καθισμένος απέναντι στον Λευτέρη. Εδώ και ώρα έχουμε πάψει να μιλάμε για το ταξίδι. Άλλωστε, δεν του πήρε πολύ για ν’ αποφασίσει. Μας γνώρισε, έκανε μια-δυο ερωτήσεις και με συνοπτικές διαδικασίες, μας παραχώρησε τον “ΕΡΩΤΙΚΟ”. Νευρικός, αεικίνητος, καταγιγιστικός. Μιλάει για τα πρώτα χρόνια του “Ράδιο Θεσσαλονίκη”. Αβεβαιότητα, διώξεις, περιπέτειες. Αλλά και πίστη, ενθουσιασμός, καταξίωση. Τρελλός; Αθεράπευτα ρομαντικός; Δεν ξέρω. Σίγουρα όμως, όχι ένας συνηθισμένος άνθρωπος.

— Κι ο “ΕΡΩΤΙΚΟΣ FM” Λευτέρη; Πως προέκυψε;

Το πρόσωπό του γλύκανε μονομιάς, σαν να τον ρωτούσαν για το παιδί του.

— Λοιπόν, ένα πρωί οδηγούσα για το “Ράδιο Θεσσαλονίκη”. Ανοίγω το ραδιόφωνο και ψάχνω να βρω κάτι ευχάριστο. Διαφημίσεις ο ένας, πολυλογίες ο άλλος, παλιοτραγούδα ο τρίτος. Που και που κάποια καλή μουσική κι ύστερα το χάος. Ακόμα και το “Ράδιο Θεσσαλονίκη” μ’ εκνεύριζε. Αμάν βρε παιδιά, έλεος. Μια καλή μουσικούλα θέλουμε, να γλυκάνει λίγο η ψυχή μας. Έτσι γεννήθηκε ο “ΕΡΩΤΙΚΟΣ FM”.

22 του Σεπτέμβρη, Παρασκευή. Στις 5 το απόγευμα ο ήλιος είναι ψηλά ακόμα. Στην μαρίνα της Ν. Κρήνης ζέστη και ησυχία. Ακούγεται θόρυβος μηχανής. Είναι ο Λεύτερης Μαρόγλου, που λίγη ώρα πριν απ' την αναχώρηση, έρχεται να μας αποχαιρετήσει.

Στο μεταξύ εμείς δουλεύουμε πυρετωδώς. Μεταφέρουμε και ταχτοποιούμε στον "ΕΡΩΤΙΚΟ" κάθε πιθανό ή απίθανο πράγμα, που θα μπορούσε να μας χρησιμεύσει στο ταξίδι. Σαν να πρόκειται να διασχίσουμε τον Ατλαντικό, γεμίζουμε τ' αμπάρια με νερά, κρασιά, μπύρες, τρόφιμα, λεμόνια και λαχανικά (για το σκορβούτο), ρούχα για κάθε περίπτωση (από ντισεράδες μέχρι βραδινής εξόδου) και ό,τι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς. Δεν παραλείπουμε εξοπλισμό για ψάρεμα. Ονειρεύμαστε ήδη τόννους, ξιφίες, σκηνές από αλιευτικό σαφάρι στην Καραϊβική. Άφθονα φίλμς και slides, φωτογραφικές μηχανές, κάμερα και μπαταρίες για ένα εξάμηνο. Ξαφνικά διαπιστώνω, ότι μόνο με ελιγμούς μπορούμε να κινηθούμε μέσα σ' όλα αυτά τα πράγματα. Ευτυχώς ο "ΕΡΩΤΙΚΟΣ" με τα 37 του πόδια και τους εξηπνούς αποθηκευτικούς χώρους, μας βγάζει από το αδιέξοδο.

Ο Λεύτερης μας σφίγγει τα χέρια.

— Να περάσετε όσο μπορείτε καλύτερα, είναι τα τελευταία του λόγια.

Είμαστε όλοι στο κατάστρωμα. Ο Στέλιος ο καπετάνιος, ο Γιωργάκης ο κάμεραμαν, ο Νίκος, ο Γιώργος ο φωτογράφος, η Άννα κι εγώ.

Το πρώτο ελαφρό αεράκι μας χαϊδεύει τα πρόσωπα. Ο "ΕΡΩΤΙΚΟΣ" ξυπνάει από την ακινησία του και νωχελικά ξεκινάει την εξοδό του από την σίγουρη αγκαλιά της μαρίνας

Κάθε λεπτό η Θεσσαλονίκη ξεμακραίνει πίσω από την πρύμνη μας. Τα σχήματα γίνονται όλο και πιο συγκεχυμένα. Ακόμα και τα πιο μεγάλα κτίρια καταλήγουν μικρές, απροσδιόριστες κουκίδες. Όσα μπροστά μας η θάλασσα, ο ανοιχτός ορίζοντας, η απελευθέρωση.

Καθώς γράφω αυτές τις γραμμές, κυκλωμένος από την ασχήμια των ορθογώνιων όγκων της πόλης, μια και μόνη εικόνα έρχεται και ξανάρχεται στα μάτια μου. Τα γελαστά πρόσωπα των θαλασσινών μου συντρόφων, εκείνο το απόγευμα του Σεπτέμβρη, στο κατάστρωμα του "ΕΡΩΤΙΚΟΥ". Σαν κάποιο μαγικό ραβδί να είχε διώξει από πάνω μας προβλήματα και άγχος, γελούσαμε, αστειευόμαστε, εκδηλώναμε με κάθε τρόπο τη χαρά μας...

Ο ήλιος χαμηλώνει αργά στον ορίζοντα, η Θεσσαλονίκη έχει από ώρα χαθεί. Στις παραλίες της Χαλκιδικής και της Κατερίνης αχνοφέγγουν τα πρώτα φώτα. Το αεράκι δυναμώνει κι αυτό. Όσοι μένουν στο κατάστρωμα τυλίγονται με μπουφάν ή ντισεράδες. Οι καπετάνιοι μας βγάζουν πορεία για την διώρυγα της Ποτειδαιας, την αποτυπώνουν στον αυτόματο πιλότο και για μερικές ώρες ξενοιάζουν.

Με το πέσιμο της νύχτας καταλαγιαίνουν και οι εκδηλώσεις. Άλλος ξεφυλλίζει κάποια περιοδικά, άλλος ψευτοκοιμάται, κάποιοι ρεμβάζουν μέσ' στο σκοτάδι καπνίζοντας. Δεν περνούν εύκολα οι νυχτερινές ώρες μέσ' στη θάλασσα.

Λίγο πριν απ' τα μεσάνυχτα διακρίνουμε μπροστά μας τους φάρους της Ποτειδαιας ν' αναβοσβήνουν. Σε λίγα λεπτά δένουμε στο ανέμεμο λιμανάκι για την πρώτη μας στάση. Άλλωστε, μια ζεστή μακαρονάδα είν' έτοιμη και μας περιμένει. Αυτό, φαίνεται, ήταν που μας έλειπε. Όλοι με μιας ζωντανεύουν. Οι πρώτες μπύρες αφρίζουν στα ποτήρια, όμορφη νυχτερινή μουσική ακούγεται στο ραδιόφωνο. Είναι ο "Ερωτικός 94.8 FM", που απ' τη μεριά της Θεσσαλονίκης ξαγρυπνά μαζί μας, μόνιμος σύντροφος κάθε ρομαντικού νυχτερινού ακροατή.

Με ορθάνοιχτο το μπροστινό πανί στο απογευματινό αεράκι ο "ΕΡΩΤΙΚΟΣ" ξεκινάει την εξαήμερη περιπλάνησή του στις Βόρειες Σποράδες.
(Γ. Καμεκλήτης)

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Θεσσαλονίκη	▶	Ποτίδαια	41 ν. μίλια
Ποτίδαια	▶	Π. Καρράς	24 ..
Π. Καρράς	▶	Κυρά Παναγιά	45 ..
Κυρά Παναγιά	▶	Αλόνησος	12 ..
Αλόνησος	▶	Σκόπελος	5 ..
Σκόπελος	▶	Σκιάθος	22 ..
Σκιάθος	▶	Θεσ/νίκη	115 ..

Ανοίγω τα μάτια μου και προσπαθώ να σκεφθώ. Μισοσκόταδο. Κανένας θόρυβος, καμμία κίνηση. Ανασηκώνομαι ελαφρά και ρίχνω μια ματιά απ' το φινιστρίνι. Ένα κομμάτι κατάρτι με φόντο σκούρο ουρανό. Μου παίρνει αρκετά δευτερόλεπτα για να συνειδητοποιήσω, ότι βρίσκομαι στα ήρεμα νερά του "Porto Carras". Άλλωστε το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι από την χθεσινή νύχτα, είναι μια γλυκιά νάρκη, μετά τις μπύρες και την κούραση μιας ολόκληρης μέρας με τρεχάματα και προετοιμασίες.

Στο μεταξύ στο Porto Carras αρχίζει να χαράζει. Κάποιες μπουκαπόρτες ανοίγουν, αγουροξυπνημένοι άνθρωποι προβάλλουν στα καταστρώματα και τανίζονται στην πρωϊνή δροσιά. Ολόγυρά μου ένα δάσος από κατάρτια, μια πλωτή, ιδιόρρυθμη πολιτεία.

Οι επιβάτες του "ΕΡΩΤΙΚΟΥ" αποφασίζουν επιτέλους να ξυπνήσουν κι αυτοί. Διπλοί καφέδες πρώτα για ν' ανοίξουν τα μάτια κι αμέσως μετά ένα μεγαλόπρεπο πρωϊνό, που φροντίζει να μας εξασφαλίσει ο Γιώργος ο φωτογράφος με τις ξενοδοχειακές διασυνδέσεις του.

Είναι ένα λαμπρό πρωϊνό. Στην πεντακάθαρη θάλασσα της Χαλκιδικής καθρεφτίζεται ο γαλάζιος ουρανός και τα καταπράσινα πεύκα της ακτής. Η διάθεση όλων βρίσκεται σε υψηλά επίπεδα.

Προσδιορίζεται η πορεία για τον επόμενο σταθμό μας. Είναι το μοναδικό κομμάτι του Αιγαίου, που για κάποιες ώρες δίνει την αίσθηση του ωκεανού. Μόνον ουρανός και θάλασσα, καθόλου στεριά. Καθώς βγαίνουμε απ' τον κόλπο το σκηνικό αλλάζει, μένει πίσω ο κάβος, που ως τώρα μας προστάτευε. Ένα βορειοανατολικό αεράκι στέλνει τα πρώτα μηνύματα στην αριστερή πλευρά του "ΕΡΩΤΙΚΟΥ".

— Επιτέλους, φωνάζει ο Στέλιος, γεμάτος χαρά. Καιρός να ζωντανέψουμε λιγάκι. Σε λιγότερο από ένα λεπτό η "τζένοβα" (το μπροστινό πανί) ξετυλίγεται. Κρέμεται μουδιασμένη για μερικές στιγ-

μές κι ύστερα, σπρωγμένη από ένα δυνατό φύσημα, φουσκώνει περήφανα. Ο "ΕΡΩΤΙΚΟΣ" ξυπνάει κι αυτός. Αισθάνεται την βοήθεια του πανιού κι ανταποκρίνεται αμέσως, αυξάνοντας την ταχύτητά του.

Είμαστε όλοι στο κατάρτιωμα κι απολαμβάνουμε την αλμύρα και τον ήλιο στα πρόσωπά μας. Πίσω μας η στεριά όλο και ξεμακραίνει, δεν θ' αργήσει να χαθεί εντελώς.

Κάθομαι μπροστά στην πλήρη με τον Νίκο. Μπλεγμένος καθώς είναι μ' ένα σωρό δουλειές και σκοτούρες, δίσταζε να'ρθει. Συμφώνησε, μόνον ύστερα από μεγάλη δική μου επιμονή.

Τώρα, ακουμπισμένος στο κατάρτι, κοιτάζει ίσια μπροστά του, με απλανές βλέμμα, σμίλητος.

— Πόσον καιρό έχεις να νοιώσεις έτσι; τον ρωτάω.

— Πάρα πολύ καιρό. Έχω ξεχάσει πότε ήταν η τελευταία φορά, που αισθάνθηκα τόσο ελεύθερος.

Παράξενη αίσθηση απελευθέρωσης. Αρκούν μερικά μίλια καταπέλαγα, για να νοιώσεις ξεκομμένος απ' τον ομφάλιο λώρο, που σε δένει με την καθημερινότητα.

Στο μεταξύ κάτι δείχνει ν' αλλάζει στην ατμόσφαιρα. Πρώτα το νιούθουμε πάνω μας, σαν μια ξαφνική ψύχρα. Μια ματιά γύρω μας αρκεί, για να καταλάβουμε τα πάντα. Ήλιος κρυμμένος πίσω από μαύρα σύννεφα, αέρας που δυναμώνει όλο και περισσότερο, οι πρώτοι αφροί κάνουν την εμφάνισή τους πάνω στα κύματα. Μόνον κάποιος άσχετος από θάλασσα δεν θα μπορούσε να μαντέψει την εξέλιξη.

Κοιτάζω επίμονα μπροστά μου, μήπως και διακρίνω κάποιο περίγραμμα στεριάς. Τίποτε. Βρισκόμαστε στο νεκρό σημείο της διαδρομής, ουρανός και θάλασσα. Πίσω στην πρύμη ακούγεται ο Στέλιος να δίνει κάποιες οδηγίες.

Το άλλο μας πανί, η "ΜΕΓΙΣΤΗ", καλείται να παίξει τον ρόλο της. Λες κι είναι κάτι ζωντανό, ξεδιπλώνεται με πάταγο κι ορθώνεται άφοβα, κόντρα στον άνεμο.

— Ήρθε η ώρα ν' απολαύσουμε ιστιοπλοΐα, φωνάζει ο καπετάνιος, και σχεδόν αμέσως σβήνει τις μηχανές.

Είναι ξαφνικά σαν να μας τυλίγει ένα αόρατο πέπλο αγνότητας. Φεύγουν τα καυσαέρια και τη θέση τους παίρνει η μυρωδιά της θάλασσας. Ο θόρυβος της μηχανής, βαρετός και μονότονος όλες αυτές τις ώρες, βγαίνει επιτέλους απ' τον εγκέφαλό μας.

“Η Συμφωνία του ανέμου και των κυμάτων” ξεσπά με μεγαλειώδη κρεσέντα στα πανιά και στα πλευρά του ΕΡΩΤΙΚΟΥ. Έξι αντρεωμένα μποφόρ βορειανατολικού ανέμου σηκώνουν θεόρατα κύματα, που άλλοτε μας εκτινάσσουν στο υψηλότερο σημείο τους και άλλοτε ανοίγουν σαν χωνιά έτοιμα να μας καταπούν. Ο

ΕΡΩΤΙΚΟΣ όμως αντέχει καλά, αποφεύγει όλες τις κακοτοπιές με χάρη και στυλ παλιού θαλασσοπόρου. Δεν συμβαίνει βέβαια το ίδιο και με τους επιβάτες του. Δυο απ' αυτούς ήδη συναγωνίζονται σε χρώμα την όχρα του Βαν Γκογκ. Κουρνιασμένοι σε μια γωνιά την πρόρμης και τυλιγμένοι με τις ντισεράδες τους, κοιτούν με θολό, απλανές βλέμμα στο άπειρο, μη μπορώντας να πάρουν μέρος σ' αυτό τον τρελλό χορό των στοιχείων της φύσης.

Λίγο μετά το μεσημέρι σπάει επιτέλους η επίπεδη μονοτονία του ορίζοντα. Οι σιλουέτες της Κυρα-Παναγιάς και της Αλοννήσου διαγράφονται αγνά και μας γεμίζουν αισιοδοξία.

Τον ενθουσιασμό μας έρχεται να μετριά-

σει η δήλωση του καπετάνιου.

— Μην χαιρέστε και τόσο πολύ. Μας περιμένουν ακόμα τουλάχιστον 3 ώρες. Και έχει πράγματι δίκιο. Για τρεις ολόκληρες ώρες ζούμε πάνω στο κατάστρωμα του ΕΡΩΤΙΚΟΥ την εμπειρία του αφρισμένου Βόρειου Αιγαίου.

Ξερνήσι η Κυρα-Παναγιά, με κάτασπρα κοφτερά βράχια και τραχύ έδαφος. Από μακριά δείχνει εχθρικό και αφιλόξενο. Στα έγκατά του όμως κρύβει τον "ΠΛΑΝΗΤΗ", έναν όρμο βελούδινο, με διάφανα νερά, απόλυτα προφυλαγμένο από κάθε καιρό.

— Εδώ θα 'θελα να περάσω την υπόλοιπη ζωή μου, μουρμουρίζει ο Νίκος. Ένα μικρό καλύβι στην ακτή, μια βάρκα, μερικά ζώα. Και μιά-δυο φορές το μήνα, λίγες ώρες στον πολιτισμό, για τα εντελώς απαραίτητα. Χωρίς ηλεκτρισμό, τηλεόραση, επταγές, εφορία.

Κανένας δεν γελάει μαζί του. Απλά, κουνάμε μελαγχολικά τα κεφάλια μας. "Θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία".

Έξω απ' την ασφάλεια του "ΠΛΑΝΗΤΗ" ο καιρός λυσομοανεί ακόμα. Βάζουμε πλήρη βορειοδυτικά για Αλόνησο.

Μαύρα, απειλητικά σύννεφα μαζεύονται πίσω μας. Θα μας προλάβει το μπουρίνι; Μαζεύουμε τα πανιά και φουλάρουμε τη μηχανή.

Οι πρώτες αστραπές σκίζουν τον ουρανό. Τα σύννεφα ενώνονται με την θάλασσα. Μερικά μίλια πίσω μας χαλάει ο κόσμος. Είναι θέμα χρόνου πια. Κάθε πράγμα που κινδυνεύει, ασφαρίζεται στο εσωτερικό του σκάφους. Νιτσεράδες, κουκούλες και περιμένουμε στοϊκά.

Έχει ένα άγριο μεγαλείο αυτή η αναμωνή. Υποψιάζεσαι περίπου τι θα σου συμβεί, απλά δεν ξέρεις την ένταση και τις συνέπειες.

Στο μεταξύ τα σύννεφα, σπρωγμένα από τον δυνατό αέρα, μεταβάλλουν κάθε στιγμή σχήματα και όγκο. Φωτισμένα που και που απ' τον ήλιο του δειλινού, βάφονται με πορτοκαλί και χρυσαφίες ανταύγειες, ενώ άλλα παραμένουν κατάρμαυρα. Ξαφνικά πίσω μας ο ουρανός χωρίζεται στα δύο από μια τεράστια καμπύλη γραμμή. Ένα επιβλητικό ουράνιο τόξο ξεκινάει απ' τα ύψη και χάνεται στα αφρισμένα κύματα. Λίγα λεπτά αργότερα, στρίβουμε αριστερά στην σιγουριά των στενών της Αλοννήσου. Το μπουρίνι μας πέρασε σχεδόν ξυστά, έστειλε μερικές χοντρές σταγόνες και συνέχισε κατά τον Νοτιά.

◀ **Εκτός από τους δύο καπετάνιους κανένας άλλος επιβάτης του "ΕΡΩΤΙΚΟΥ" δεν είχε προηγούμενη ιστιοπλοϊκή έμπειρία. Τα έξη μπωφόρ πού αντιμετώπισαν στην ανοιχτή θάλασσα, θα' ναι γι' αυτούς μια έντονη συγκινησιακή ανάμνηση, παρά τις κάποιες παρενέργειες της ναυτίας.**

(Γ. Κεμεκενίδης)

▲ Ο όρμος της ΣΤΕΝΗΣ ΒΑΛΑΣ είναι από τα πιο γνωστά και δημοφιλή αραξοβόλια της ΑΛΟΝΝΗΣΟΥ. Ακόμα και προς το τέλος της τουριστικής περιόδου εξακολουθεί να προσελκύει πολλούς λάτρεις της ιστιοπλοΐας, ιδιαίτερα Ευρωπαίους τουρίστες. (Γ. Κεμεκενίδης)

ΣΤΕΝΗ ΒΑΛΑ

Τελικά δεν είναι άσχημο να πλέεις σε ήρεμα νερά έστω κι αν σε κυνηγάει ο θόρυβος της μηχανής. Είναι ηλιοβασίλεμα, όταν μπαίνουμε αργά στην ΣΤΕΝΗ ΒΑΛΑ. Μια λωρίδα θάλασσας σκίζει αιχμηρά τη στεριά και δημιουργεί έναν ασφαλέστατο κολπίσκο. Καταπράσινα πεύκα φτάνουν μέχρι την ακτή, ελιόδεντρα και ευκάλυπτοι. Τοπίο ειρηνικό και πανέμορφο. Στην προκυμαία όμως επικρατεί συνωστισμός. Βάρκες, αλιευτικά, ιστιοπλοϊκά, είναι αραγμένα το ένα δίπλα στ' άλλο, θυμίζοντας κεντρικό δρόμο της Θεσσαλονίκης. Με πολύπλοκους ελιγμούς καταφέρνουμε να τρυπήσουμε τελικά ανάμεσα σε δύο ιστιοπλοϊκά με Γερμανούς.

Βγαίνουμε στη στεριά και ξαφνικά συνειδητοποιούμε πόσο πολύ πεινάμε. Όλη μέρα μέσ' στα κύματα, η μοναδική μας τροφή ήταν μόνο μερικές φρυγανιές. Ταβερνάκια αραδιασμένα στην παραλία μας περιμένουν. Διαλέγουμε το τελευταίο, το πιο ήσυχο. Ωραίο, μεγάλο μπαλκόνι,

με λουλούδια και τεράστιους ευκάλυπτους. Ένα καφεδάκι αρχικά και σε λίγη ώρα το τραπέζι γεμίζει με μεζεδάκια και σπιτικό τοίπουρο. Γέλια, φωνές, πειράγματα, τα κέφια όλων στον ουρανό. Τίποτε δεν μπορεί να μας χαλάσει τη διάθεση. Ούτε ακόμα κι η βροχή, που ξεσπάει μετά από λίγο και συνεχίζεται με αμείωτη ένταση όλη τη νύχτα...

Το Κυριακάτικο πρωινό ξημερώνει βροχερό. Ένας μολυβένιος ουρανός κρέμεται πάνω απ' τα κεφάλια μας, χωρίς ίχνος αισιόδοξης προοπτικής. Έξω απ' τον κόλπο επικρατεί φουσκοθαλασσιά, σημάδι πως ο χθεσινός καιρός δεν έχει κοπάσει ακόμα.

Ο Στέλιος κι ο Νίκος μαζεύουν τα πράγματά τους. Επείγουσες υποχρεώσεις τους καλούν πίσω στην Θεσσαλονίκη.

Καθώς σφίγγουμε τα χέρια, οι στιγμές του αποχαιρετισμού είναι παράξενα φορτισμένες. Άρκεσαν λιγότερες από δύο μέρες στη θάλασσα, για να δημιουργηθούν έντονες συνθήκες συντροφικότητας ανάμεσα σε όλους μας.

Στο μεταξύ η μέρα συνεχίζεται στη ΣΤΕΝΗ ΒΑΛΑ. Καθλωμένοι όπως είμαστε απ' τον καιρό, βρίσκουμε καταφύγιο στο γραφικό ταβερνάκι της παραλίας και αναπολούμε με νοσταλγία τις συγκινήσεις της χθεσινής μέρας.

Πιάνουμε συζήτηση με τον καπτάν-Δημήτρη, ψαρά και βουτηχτή απ' τα μικρά του χρόνια και άριστο γνώστη όλης της περιοχής. Μας καλεί για καφέ στο σπίτι του.

— Έχω να σας δείξω κάτι, μας ανακοινώνει επίσημα.

Πιο πολύ από περιέργεια αποδεχόμαστε την πρόσκληση. Κλείνει τα παντζούρια στο ήδη σκοτεινό δωμάτιο και θέτει σε λειτουργία το βίντεο. Η περιέργεια μεγαλώνει. Στην αρχή εικόνες απ' την γύρω περιοχή με τα ξερονήσια της, Σκάντζουρα, Περισιτέρα, Κυρα-Παναγιά. Θαλάσσιες σπηλιές με διάφανα νερά, έρμητοι πανέμορφοι κολπίσκοι, εικόνες άγνωστες στους τυποποιημένους τουριστικούς οδηγούς. Κι ύστερα, ξαφνικά, εγκαταλείπουμε την επιφάνεια.

Κατεβαίνουμε στον βυθό, στον μυστηριώδη κόσμο της απόλυτης σιωπής. Κατάπληκτοι παρακολουθούμε την κάμερα να εισοδύει στα άδυτα αρχαίων ναυαγίων, να φέρνει στα μάτια μας αγγεία και πιθάρια, απομεινάρια βουβά μιας εποχής, που χάθηκε χιλιάδες χρόνια πριν. Περιδιαβαίνουμε συγκλονισμένοι το μελαγχολικό τοπίο του βυθού, με τα βέβηλα μάτια μας να αποτυπώνουν λάιμαργα κάθε λεπτομέρεια της ιστορίας.

Το φως που ανάβει, μας ξαναφέρει στην μίζερη πραγματικότητα.

Περνάμε ώρα πολλή με τον καπτάν-Δημήτρη, ελπίζοντας πως οι απαντήσεις του στα ερωτήματά μας θα παρατείνουν την ονειροπόληση. Ανόρεχτοι επιστρέφουμε στον ΕΡΩΤΙΚΟ, μη βρίσκοντας κάτι σημαντικό ν' ασχοληθούμε.

Να όμως, που ο καιρός αλλάζει. Η εκνευριστική βροχή δίνει τη θέση της σ' ένα λαμπρό ήλιο και ο γαλανός ουρανός μας γεμίζει ελπίδα και αισιοδοξία.

Το κατάστρωμα του ΕΡΩΤΙΚΟΥ, φρεσκοπλυμένο απ' την βροχή και πεντακά-

▼ Ένα καλό ουζάκι στο κατάστρωμα, απαραίτητος σύντροφος στις ευχάριστες στιγμές. Ζεστός Σεπτεμβριάτικος ήλιος μέσα σε μια όμορφη,γαλήνια φύση. Εικόνες σαν κι αυτή μας γεμίζουν αισιοδοξία και φέρνουν στο νου γλυκές καλοκαιρινές αναμνήσεις. (Γ. Κεμεκνίδη)

θαρο, μας φιλοξενεί για ένα υπέροχο απογευματινό ουζάκι. Γύρω μας οι ξένοι πίνουν μπύρες και λιάζονται μ' ένα βιβλίο στο χέρι.

Με το πέσιμο του ήλιου όλα γύρω μας γλυκαίνουν, χρώματα, σκέψεις, συναισθήματα. Καθένας προετοιμάζεται για τις ήμερες, βραδινές ώρες. Τα ταβερνάκια της ακτής, το ένα δίπλα στο άλλο, είναι κι αυτά στις ομορφιές τους, έτοιμα να προσφέρουν θαλασσινές λιχουδιές, ρετινούλα και γαλήνη.

Ένα μικρό ψαροκάϊκο κάνει την εμφάνισή του. Γλιστράει στον κόλπο αργά, συμμερίζεται κι αυτό την νυχτερινή ηρεμία. Καθώς πάνει στην προκυμαία, είμαστε κιόλας δίπλα του, περιέργοι και ανυπόμονοι. Πάντα έχει ενδιαφέρον να βλέπεις, πως πήγε η ψαριά.

Βγαίνει η πρώτη κάσα, γεμάτη μεγάλα, αστραφτερά σκαθάρια. Στις άλλες είναι τα δεύτερα, γόπες, σαφρίδια και κεφαλάδες. Κοιταζόμαστε με τον Γιώργο και

συμφωνούμε με τα μάτια.

— Καπετάνιε, θα μας δώσεις μερικά σκαθάρια;

— Όσα θέλετε παιδιά, για πούλημα τα 'χω.

Λέγαμε στην αρχή να πάρουμε τέσσερα, ένα για τον καθένα, αλλά η λαιμαργία μας πρόσθεσε άλλα δύο. Μετά το ζύγισμα ο καπτάν-Μανόλης βάζει ένα ακόμα, έτσι για δώρο. Τον ευχαριστούμε κι ετοιμαζόμαστε να φύγουμε.

— Βρε παιδιά, εσείς δεν είστε που το πρωί πίνετε καφέ στο ταβερνάκι;

— Εμείς καπετάνιε.

— Και θα βγάλετε, νομίζω, ένα περιοδικό;

— Ελπίζουμε, πως θα τα καταφέρουμε.

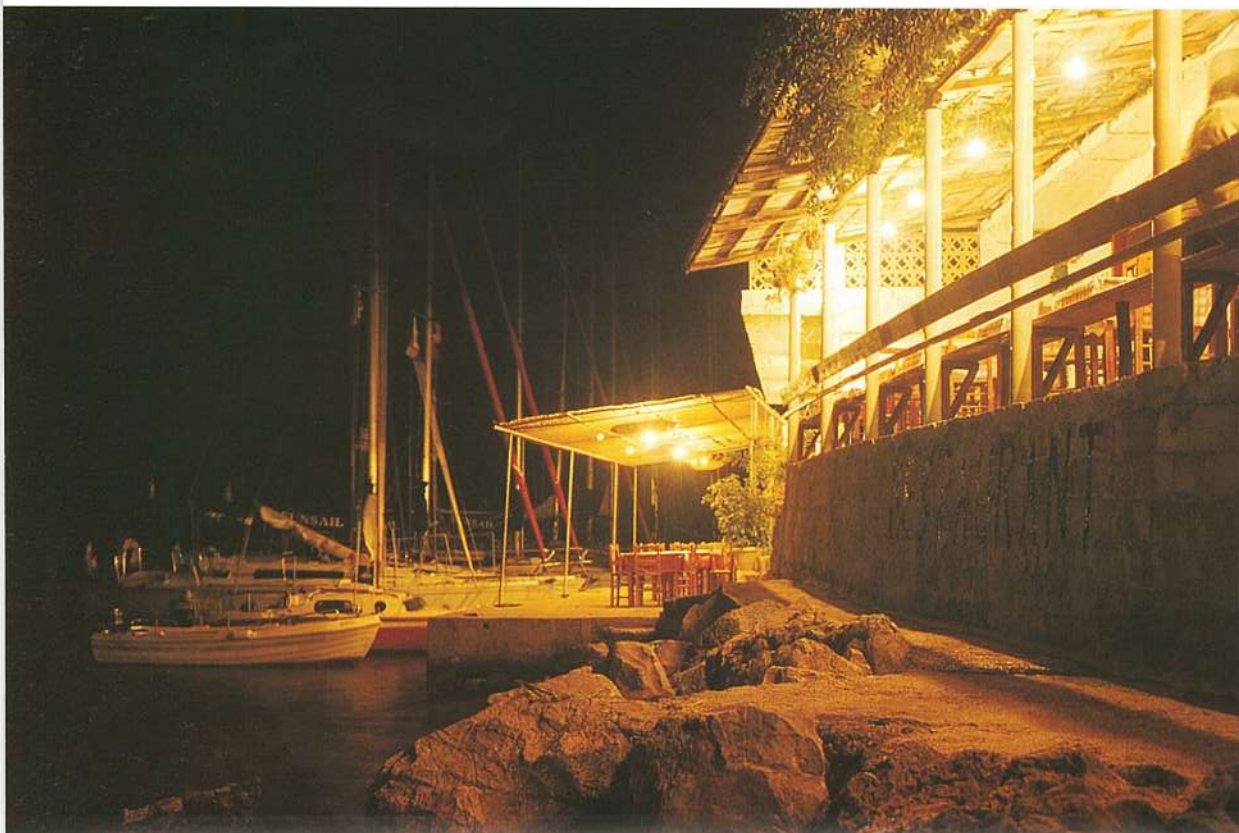
— Ελάτε μια στιγμούλα.

Παίρνει μια σακούλα, διαλέγει 6-7 γόπες, τις καλύτερες και μας τις δίνει.

— Ένα μεζεδάκι από μένα, κι αν θυμηθείτε, πίνετε και μια ρετισίνα στην υγειά μου.

▼ Στο λιμανάκι της Στενής Βάλας, πλάϊ στο κύμα, υπάρχουν αραδιασμένα πολλά γραφικά ταβερνάκια. Σ' αυτά μπορεί ν' απολαύσει κανείς ολόφρεσκα και φθηνά ψάρια, καθώς και υπέροχες ώρες γαλήνης με θέα τη θάλασσα.

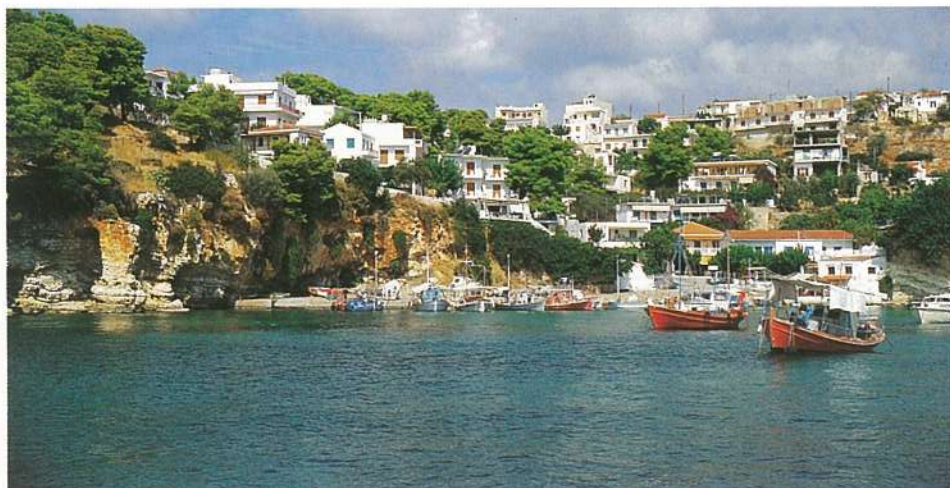
(CANON EOS 5 / KODAK EKTACHROME 1600X) (Γ. Κεμεκενίδης)

▲ **Κόλποι και όρμοι της Αλοννήσου.**
Ένας ήρεμος περίπλους με ιστιοπλοϊκό σκάφος είν' ο καλύτερος τρόπος ν' ανακαλύψει κανείς την μαγεία των Ελληνικών ακτών. (Π. Δενδρινός)

Το λιμανάκι του "ΒΟΤΣΗ", λίγο πριν απ' το ΠΑΤΗΤΗΡΙ, είν' ένας γραφικός όρμος με σπίτια χτισμένα αμφιθεατρικά και πολύ πράσινο. (Γ. Κεμεκινίδης) ▼

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΕΝ ΠΛΩ...

Είν' ωραίο να ξυπνάς, με τον ήλιο να μπαίνει απ' τα φινιστρίνια. Αναζητάς τους θόρυβους της πόλης και παίρνεις σαν απάντηση τις φωνές των γλάρων. Διώχνεις γρήγορα απ' το κεφάλι σου το τελευταίο αλκοόλ της χθεσινής νύχτας κι ετοιμάζεσαι για δράση. Μπροστά στα μάτια μας αρχίζει το ξόμπλιασμα των μαργαριταρένιων ακτών της Αλοννήσου. Κόλποι, δάση, σπηλιές,

αμμουδιές. Κι όλα αυτά λουσομένα κάτω από ένα υπέροχο πρωινό φως.

Λίγο πριν απ' το μεσημέρι φθάνουμε στο "ΒΟΤΣΗ". Εδώ επικρατούν οι καμπύλες, σ' αντίθεση με την αιχμηρή Στενή Βάλα. Καταπράσινη ακτή, σπιτάκια σκαρφαλωμένα γύρω-γύρω με χάρη, αμέτρητα σκάφη αραγμένα σε κάθε σημείο του όμορφου λιμανιού. Ο "ΕΡΩΤΙΚΟΣ" διαγράφει μια μεγαλόπρεπη καμπύλη πορεία και συνεχίζει.

Επόμενος σταθμός το “ΠΑΤΗΤΗΡΙ”. Επίγειο της “ΧΩΡΑΣ”, κέντρο κάθε εμπορικής και τουριστικής δραστηριότητας. Με δυσκολία δένουμε στην προκυμαία. Ο χώρος εδώ είναι αρκετά δυσεύρετος.

Το λεωφορείο για την “Χώρα” ξεκινάει σε μια ώρα περίπου.

Στα στενά δρομάκια της “Χώρας” περιπλανιόμαστε αρκετή ώρα. Εικόνες αντιφατικές. Όμορφα πέτρινα σπίτια με λουλουδιασμένες αυλές, περιποιημένα ταβερνάκια και καφεενεδάκια, αλλά και τοίχοι ερειπωμένοι, χαλάσματα, εγκατάλειψη. Όπως και να’ναι όμως η “Χώρα”, σκαρφαλωμένη με πείσμα πάνω στον απόκρημνο λόφο της, αξίζει την επίσκεψή μας.

Δεν είναι μακρύ το ταξίδι μέχρι Σκόπελο,

ίσως κάτι παραπάνω από μία ώρα. Αμφιθεατρική, πανέμορφη και κοσμοπολίτικη. Έντονη παραδοσιακή αρχιτεκτονική, που κάπου-κάπου, διακόπτεται βάνουσα από σύγχρονα τοιμεντένια κατασκευάσματα.

Δένουμε σ’ ένα ήσυχο μέρος του λιμανιού και καταμερίζουμε τις εργασίες. Καθαριότητα, ανεφοδιασμός σε καύσιμα, πρόβλεψη για βραδινό φαγητό.

Κι’ ύστερα ήσυχες ώρες δειλινού με καφεδάκι στο κατάστρωμα.

Μεγάλη κίνηση στο λιμάνι. Ιπτάμενα δελφίνια, ferry-boats, ιστιοπλοϊκά, ψαροκάϊκα. Κόσμος πολύς πηγαινοέρχεται στην προκυμαία. Τελευταίες χαρούμενες εικόνες του Σεπτέμβρη, πριν απ’ την ερημιά του φθινόπωρου και του χειμώνα.

▼ Η “ΧΩΡΑ” της Αλοννήσου είναι από κάθε άποψη ένας πολύ γραφικός οικισμός. Σκαρφαλωμένη στον μοναχικό της λόφο διατηρεί την παλιά αρχιτεκτονική ακόμα και στα σύγχρονα κτίσματα.

(Γ. Κεμεκениδής)

Μια περιπλάνηση στα σοκάκια της ΧΩΡΑΣ μας επιφυλλάσσει μια συνεχή εναλλαγή από όμορφες εικόνες με ζωνρά χρώματα. (Γ. Κεμεκениδής) ▼

▲ Η θέα από την ΧΩΡΑ είναι επιβλητική προς κάθε κατεύθυνση. Οι ακτές είναι ως επί το πλείστον μοναχικές και απόκρημνες, δημιουργούν όμως ανάμεσά τους όμορφα, γραφικά κολπάκια. (Γ. Κεμεκενίδης)

Σκαρφαλωμένα στον απρόσιτο βράχο τους, τα σπίτια αυτά της χώρας αγναντεύουν ολημερίς τη θάλασσα, σαν να θέλουν να προφυλάξουν τους ενοίκους τους από τις επιδρομές παλιών πειρατών. (Π. Δενδρινός) ▼

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΗ ΣΚΟΠΕΛΟ

Φαίνεται, πως το δείπνο χθες βράδυ, ξεπερνούσε πολύ τις πραγματικές μας δυνατότητες. Θεονήτοικοι καθώς είμασταν όλη τη μέρα, ξεσπάσαμε στα καλοψημένα ψάρια και σε άφθονο λευκό κρασί. Έτσι το πρωί, κανένας δεν δείχνει ιδιαίτερα πρόθυμος ν' αποχωριστεί το χουζούρι του. Πρώτος ξυπνάει ο Γιώργος. Επιφορτισμένος πια με τα καθήκοντα και τις ευθύνες του καπετάνιου, βάζει τις φωνές και ξυπνάει το πλήρωμα.

Σε λίγο αρμενίζουμε και πάλι. Όλη η ομορφιά των Σκοπελίτικων ακτών περνάει μπροστά απ' τα μάτια μας. "Στάφυλος", "Αγνώνας" υπέροχοι κόλποι με καταπληκτικές αμμουδιές. Σ' όλες αυτές τις μετακινήσεις το καλάμι με την συρτή είναι μόνιμα στερεωμένο στην άκρη της πρύμνης. Όχι πως ελπίζουμε να πιάσουμε κάτι συγκλονιστικό, απλά αφήνουμε μια χαραμάδα στις πιθανότητες, έτσι όπως κάνουν οι κυνηγοί της τύχης. Πλέουμε στ' ανοιχτά του ΠΑΝΟΡΜΟΥ κι ετοιμαζόμαστε να πάρουμε κατεύθυνση για τον κόλπο.

▲ Λουσιμένο στο πρωινό εκτυφλωτικό φως το Σκοπελίτικο εκκλησάκι αποτελεί, μαζί με εκατοντάδες άλλα, ένα από τα πιο γραφικά και χαρακτηριστικά στοιχεία των νησιών μας, δείγμα βαθειάς πίστης και θρησκευτικότητας των νησιωτών. (Π. Δενδρινός)

▲ Μετά το πολύωρο ταξίδι του, κι αφού έχει δεχθεί τις περιποιήσεις των επιβατών του, ο "ΕΡΩΤΙΚΟΣ" αναπαύεται στα ήσυχα νερά του λιμανιού της Σκοπέλου. (Γ. Κεμεκνίδης)

Ξαφνικά ο μηχανισμός του καλαμιού εκπέμπει τον χαρακτηριστικό ήχο της πετονιάς που τεντώνεται απότομα. Ζωντανεύουμε στο λεπτό. Αρπάζει ο Γιώργος το καλάμι κι αρχίζει να τυλίγει. Μαζεύομαστε ολόγυρά του και περιμένουμε με λαχτάρα. Δεν είναι τελικά η μεγάλη συγκίνηση, το τονάκι που όλοι περιμέναμε. Είναι όμως ένα ωραιότατο σκουμπρί, που η παρουσία του υπόσχεται τουλάχιστον λίγη δράση. Με πυρετώδεις κινήσεις ρίχνουμε στην θάλασσα τα τσαπαριά. Σχεδόν αμέσως αρχίζουν να έρχονται τα πρώτα σκουμπριά και σαφρίδια. Ψαρεύουμε έτοιμης αρκετή ώρα. Με το πέσιμο του ήλιου τα ψάρια εξαφανίζονται, έχουμε πιάσει όμως αρκετά για ένα πλουσιότατο δείπνο.

Λίγα λεπτά αργότερα μπαίνουμε στον ΠΑΝΟΡΜΟ. Είναι αδύνατον απ' τ' ανοιχτά να αντιληφθεί κανείς τι κρύβει στο εσωτερικό του. Προφυλαγμένος απόλυτα από κάθε πιθανό άνεμο, δημιουργεί ένα σχεδόν τέλειο κυκλικό σχήμα, με βελούδινα νερά και καταπράσινα πεύκα, που φθάνουν μέχρι την ακτή.

Πίσω απ' το λοφίσκο τα αραιά σύννεφα φωτίζονται αχνά. Ένα πορτοκαλί μισοφέγγαρο αρχίζει ν' ανεβαίνει αργά, ξεκινώντας την πορεία του στον νυχτερινό ουρανό.

ΓΕΥΣΗ ΑΠΟ ΣΚΙΑΘΟ

Ο χρόνος μας είναι εξαιρετικά πολύτιμος, για να τον χαραμίζουμε στο κρεβάτι. Έτοιμοι λοιπόν, το πρώτο πρωινό φως μας βρίσκει όρθιους και έτοιμους για σαλπάρισμα. Με γρήγορες κινήσεις σηκώνουμε τις άγκυρες κι αποχαιρετάμε τον ΠΑΝΟΡΜΟ. Μια τελευταία ματιά, που προσπαθεί να κλείσει μέσα της, όσο γίνεται περισσότερη ομορφιά. Κι ύστερα, πάλι μπροστά μας, η ανοιχτή θάλασσα.

Οι τελευταίες εικόνες της Σκοπέλου περνούν μπροστά απ' τα μάτια μας. Μικρή στάση στην ΓΛΩΣΣΑ. Γραφικό λιμανάκι και πιο πάνω οκαρφαλωμένο το χωριό. Ένα τσούρμιο ψαράδες, καθισμένοι κατάχαμα στο τοιμέντο της προκουμαίας, μπαλάνουν τα δίχτυα τους. Χαμογελούνε

▲ **Οι κόλποι της Σκοπέλου φημίζονται για την ομορφιά τους. Ανάμεσά τους ξεχωρίζει ο ΠΑΝΟΡΜΟΣ που, εκτός από απόλυτη προστασία, προσφέρει στους επισκέπτες του ένα τοπίο εκπληκτικά όμορφο. (Γ. Δενδρινός)**

Ατέλειωτες, αξέχαστες ώρες πέρασαν στο κατάρωμα του "ΕΡΩΤΙΚΟΥ" οι επιβάτες του. Παρέα με τον ήλιο και τη θάλασσα και μια σειρά από μαγευτικές εικόνες να εναλλάσσονται συνεχώς μπροστά τους, ανακάλυψαν ένα διαφορετικό τρόπο διακοπών, πέρα από τα συνηθισμένα. (Γ. Κεμεκνίθης) ▼

Οι ακτές των Βορείων Σποράδων σφίζουν από ανθρώπινη παρουσία. Χιλιάδες σπίτια, μικρά ή μεγάλα, πολυτελή ή ταπεινά, προσφέρουν κάθε χρόνο ευχάριστες στιγμές στους τυχερούς ιδιοκτήτες τους. (Π. Δενδρινός) ►

φιλικά στον φακό της μηχανής μας και μας αποχαιρετάνε καθώς φεύγουμε.

Ίσια μπροστά μας τώρα η Σκιάθος. Όμορφη, κοσμοπολίτικη, με το αεροδρόμιο και τα κρουαζιερόπλοιά της. Καταπράσινο νησί, με υπέροχες παραλίες και εκπληκτικά σπήτια χτισμένα δίπλα στη θάλασσα. Κόσμος πολύς στις ΚΟΥΚΟΥΝΑΡΙΕΣ. Η μαγευτική αυτή παραλία με το υπέροχο πευκοδάσος, την λεπτή άμμο και τα πεντακάθαρα νερά είναι πραγματικός πόλος έλξης για κάθε επισκέπτη, Έλληνα και ξένο.

Αν κάτι υπάρχει που σ' αλήθεια μας στεναχωρεί, είναι η έλλειψη χρόνου. Ποιος δεν θα ήθελε να περάσει μερικές ώρες ή και μέρες σ' αυτόν τον επίγειο παράδεισο, να νοιώσει την αρμονία του περιβάλλοντος να εισχωρεί ευεργετικά στο μυαλό

και στην ψυχή του.

Σκέψεις μελαγχολικές, που είν' αδύνατο να τις αποφύγουμε, καθώς το σύντομο ταξίδι μας πλησιάζει στο τέλος του.

Οι ΜΠΑΝΑΝΕΣ λίγα μίλια μακρύτερα, είναι το τελευταίο σημείο του περίπλου μας. Ήδη απέναντι μας, ο επιβλητικός όγκος της Εύβοιας είναι μια δρασκελιά.

Απρόθυμα ο καπετάνιος στρίβει 180° το τιμόνι του ΕΡΩΤΙΚΟΥ. Το ταξίδι της επιστροφής αρχίζει.

Το δειλινό μας βρίσκεται στο νησάκι της ΤΣΟΥΓΚΡΙΑΣ, λίγο έξω από την Σκιάθο.

Μικρό και πανέμορφο, με σαγηνευτικούς κολπίσκους και παραλίες, αληθινό ησυχαστήριο. Κάνουμε τον γύρο του μέσα σε λίγη ώρα κι ύστερα ρίχνουμε τις άγκυρες, με το ηλιοβασίλεμα απέναντί μας. Περνούν τα λεπτά, η ήλιος χαμηλώνει και

◀ Πριν από τον φωτογραφικό φακό προηγείται το ανθρώπινο μάτι και η ευαισθησία, που ανάμεσα απ' τα κλαδιά των πεύκων, ανακάλυψαν τις κατάλευκες σιλουέτες στο σμαραγδένιο φόντο τους.

(Π. Δενδρινός)

κανένας δεν αποφασίζει να μιλήσει για αναχώρηση. Στη μεριά της Δύσης ο ουρανός βάφεται σκουροκόκκινος κι απέναντι στη Σκιάθο ανάβουν τα πρώτα φώτα.

Καθώς μπαίνουμε στο λιμάνι, έχει πια νυχτώσει. Με επιδέξιους ελιγμούς ο καπετάνιος φέρνει τον ΕΡΩΤΙΚΟ ακριβώς ανάμεσα σ' ένα ιστιοποϊκό και σ' ένα καταπληκτικό παραδοσιακό ξύλινο σκαρί.

- Απόψε παιδιά θέλω να πω πολύ ούζο, ακούγεται να λείει ο Γιωργάκης. Μας έχει μείνει καθόλου;

Αντί για άλλη απάντηση, βγάζω μεσ' από μια κρύπτη τρία μεγάλα μπουκάλια ΤΣΑΝΤΑΛΗ.

- Είν' αρκετό αυτό;

Πλατύ χαμόγελο ευτυχίας.

Είναι μια γλυκιά ήρεμη νύχτα, ευχάριστα δροσερή. Ο Σεπτέμβρης, φροντίζοντας προφανώς για την υστεροφημία του, μας αποχαιρετά με τον καλύτερο τρόπο.

Κοντά στα μεσάνυχτα, σηκώνεται ξαφνικά ο καπετάνιος και με κωμική σοβαρότητα μας αναγγέλλει:

- Κύριοι, οι περιστάσεις μου επιβάλλουν να σας πληροφορήσω, ότι πρέπει αμέσως να πάμε για ύπνο. Λύριο τα χαράματα ξεκινάμε για Θεσσαλονίκη.

Σχεδόν πάντα, ακόμα και στις πιο ωραίες στιγμές - ειδικά σ' αυτές - παρεμβάλλεται ένα "πρέπει". Με πόδια που τρεκλίζουν και μ' ελάχιστη προθυμία, αρχίζουμε να μαζεύουμε και να ταχτοποιούμε πιάτα, ποτήρια, σκουπίδια. Σωστό μαρτύριο. Πριν πέσω για ύπνο, ανεβαίνω στο κατάστρωμα για ένα τελευταίο τοιγάρο. Όχι

που το είχα ανάγκη αυτή την ώρα, αλλά να, είναι μια ύστατη προσπάθεια να παρατείνω αυτές τις στιγμές.

Ξαπλώνω αναπαυτικά στα μαξιλάρια, τυλίγομαι με την ντισεράδα μου και με θολό μυαλό και βλέμμα αφήνομαι να κοιτάζω τους τελευταίους περαστικούς. Ο ύπνος έρχεται γλυκά, χωρίς να τον κατάλάβω. Ξυπνάω τουρτουρίζοντας από την νυχτερινή υγρασία, χωρίς αμέσως να συνειδητοποιώ που βρίσκομαι. Η ήρεμη προκυμαία μ' επαναφέρει στην πραγματικότητα. Κοιτάζω το ρολόι μου. Περασμένες 4. Σε λιγότερο από δυο ώρες ξεκινάμε για Θεσσαλονίκη.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Λίγο πριν από τις 6 ο θόρυβος της άγκυρας που ανεβαίνει, ταραίζει την γαλήνη του λιμανιού. Με μισόκλειστα σχεδόν τα μάτια και με παγωμένες κινήσεις, ετοιμάζουμε τον ΕΡΩΤΙΚΟ για το ταξίδι της επιστροφής. Η εύλογη επιθυμία για πρωινό καφεδάκι συναντάει την αποφασιστική άρνηση του καπετάνιου.

- Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Το ταξίδι είναι μακρύ και απρόβλεπτο. Θα πούμε

τον καφέ μας στ' ανοιχτά.

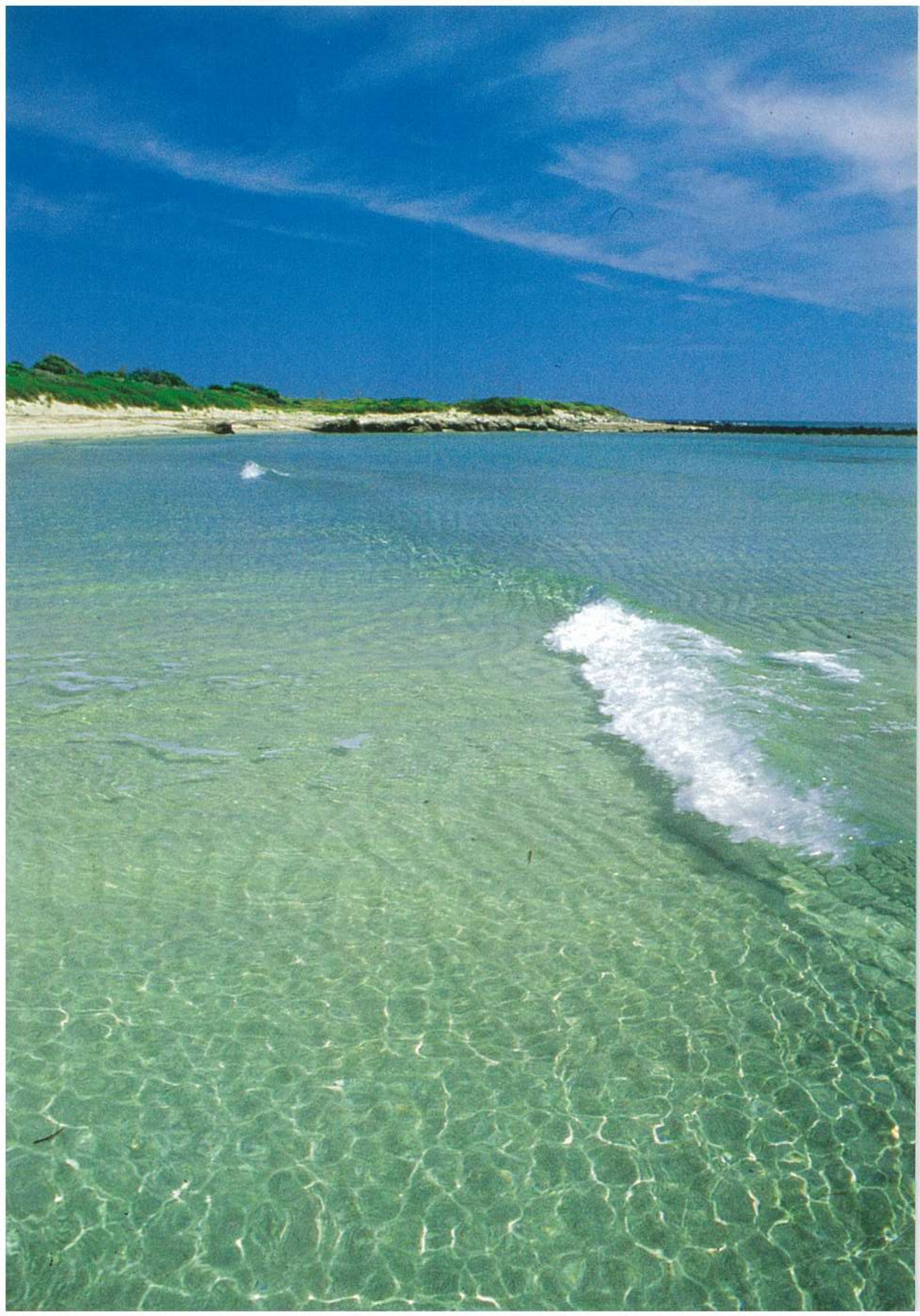
Βγαίνουμε από το λιμάνι με χαμηλή ταχύτητα. Δεν έχει φέξει ακόμα και πρέπει να προσέχουμε. Καθώς καβαντζάρουμε τον κάβο αριστερά, χάνονται και τα τελευταία φώτα της Σκιάθου. Μπροστά μας ξανοίγεται πια η ανοιχτή θάλασσα, μια ατελείωτη ευθεία μέχρι την Θεσσαλονίκη.

Τα Σκοπελίτικα βουνά στα δεξιά μας αρχίζουν ν' αχνοφέγγουν. Ακαθόριστος όγκος στην αρχή, σιγά-σιγά αποκαλύπτονται το περίγραμμά τους. Τα χρώματα ζωηρεύουν στην Ανατολή και ξαφνικά, οι πρώτες ακτίνες του ήλιου, σπιθίζουν πάνω στην κορυφογραμμή. Τυλιγμένοι ακόμα με τις ντισεράδες μας, ρουφάμε ηδονικά στο κατάστρωμα, το πρώτο καφεδάκι της ημέρας. Μια ήρεμη θάλασσα γλύφει απαλά τα πλευρά του ΕΡΩΤΙΚΟΥ. Η μέρα ξεκινάει υπέροχα. Στο μεταξύ ο καπετάνιος ασχολείται με σοβαρότερα καθήκοντα. Έχοντας πολύτιμο βοηθό το "G.P.S.", αυτό το μαγικό δορυφορικό όργανο, βρίσκει μέσα σε ελάχιστα λεπτά το ακριβές μας στίγμα και πολύ εύκολα μετά, χρησιμοποιώντας τον χάρτη, χαράσσει την επιθυμητή πορεία για Θεσσαλονίκη.

▲ Με το πέσιμο του ήλιου οι ψαράδες ξεκινούν το νυχτέρι τους στη θάλασσα, αγώντας καθημερινός για την επιβίωση. (Π. Δενδρινός)

Καθώς ο ήλιος παιχνιδίζει στα διάφανα νερά, η ψυχή γεμίζει αισιοδοξία και οι μνήμες του καλοκαιριού ξαναγυρίζουν ολοζώντανες. (Π. Δενδρινός) ►

Παρακολουθούμε γοητευμένοι την πρακτική εφαρμογή της σύγχρονης τεχνολογίας στην ναυσιπλοία. Είναι εκπληκτικό πόσο πολύ έχουν απλοποιηθεί τα πράγματα. Ακριβέστατοι ναυτικοί χάρτες και τελειότατα όργανα, μας επιτρέπουν να διανύουμε τεράστιες αποστάσεις μεσ' στη θάλασσα, με ακρίβεια, ασφάλεια και ελάχιστη κούραση. Πώς να μην θαυμάσει κανείς τους παλιούς θαλασσοπόρους; Μπαίνουν στα πρωτόγονα σκαριά τους, παίρναν μαζί τα οράματα και την τόλμη τους και κατακτούσαν την απεραντοσύνη της θάλασσας.

Οι σκέψεις μας διακόπτονται από μια μεγάλη αναταραχή στον ορίζοντα. Ευκίνητα τονάκια ξεπροβάλλουν κάθε λίγο από την θάλασσα, διαγράφουν υπέροχες καμπύλες τροχιές κι ύστερα συνεχίζουν παρακάτω. Δεκάδες γλάροι από πάνω τους παρακολουθούν. Που και που κάποιοι αι' αυτούς βουτούν κατακόρυφα στα παραγμένα νερά κι ανυψώνονται σχεδόν αμέσως. Δεν αργούμε να καταλάβουμε τι συμβαίνει. Κάποιο μεγάλο κοπάδι από αφρόπαρα έχει κάνει, προφανώς, πάρα πολύ αισθητή την παρουσία του. Αμέσως ενεργοποιούνται οι πανάρχαιοι μηχανισμοί της ισορροπίας της φύσης ή αλλιώς οι νόμοι της επιβίωσης των ειδών. Χορταίνουν πρώτα τα τονάκια, επωφελούνται από τα υπολείμματα οι γλάροι κι ό,τι απομένει από το κοπάδι, ανασυντάσσεται και συνεχίζει.

▲ Όταν δεν υπάρχει οπτική επαφή από στεριά σε στεριά, ακριβέστατα όργανα (G.P.S.) και χάρτες, μας επιτρέπουν πολύ εύκολα να βρίσκουμε το ακριβές στίγμα και να χαράζουμε την πορεία στη θάλασσα. (Γ. Κεμεκενίδης)

Ο καιρός στο μεταξύ εξακολουθεί να είναι ιδανικός. Ένα βορειοανατολικό αεράκι, ανάμεσα τριάμιση και τέσσερα μωφόρ, φουσκώνει γλυκά το πανάκι μας και, μαζί με την μηχανή, μας δίνει μια σταθερή ταχύτητα γύρω στα 7 μίλια. Ο ήλιος βέβαια είναι δυνατός στο κατάστρωμα αλλά, καθώς σε δυο μέρες μπαίνει ο Οκτώβρης, τον αφήνουμε να μας καεί, όσο γίνεται περισσότερο.

Περνούν οι ώρες κι ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ συνεχίζει ν'αυλακώνει τη θάλασσα με ορθάνοιχτο το μπροστινό πανί του. Στο βάθος διακρίνονται οι παραλίες της Χαλκιδικής. Πλησιάζουμε. Ο ήλιος έχει από ώρα χαθεί αφήνοντας στη Δύση σκούρες, μελαγχολικές ανταύγειες. Βαραίνει ο ουρανός πάνω από τα κεφάλια μας, γεμίζει μαύρα, απειλητικά σύννεφα.

- Καπετάνιε τον προλαβαίνουμε τον καιρό; ακούγεται να ρωτάει ο Γιωργάκης. Ή θα 'χουμε νυχτερινές περιπέτειες;

Κανένας δεν μπορεί να απαντήσει με βεβαιότητα. Κατεβάζουμε το πανί και περιμένουμε. Είναι το μόνο που μπορούμε να κάνουμε. Στο τηλέφωνο η φωνή του Νίκου ακούγεται όλο χαρά.

- Εντάξει παιδιά στις 10 ακριβώς θα σας περιμένω στη μαρίνα.

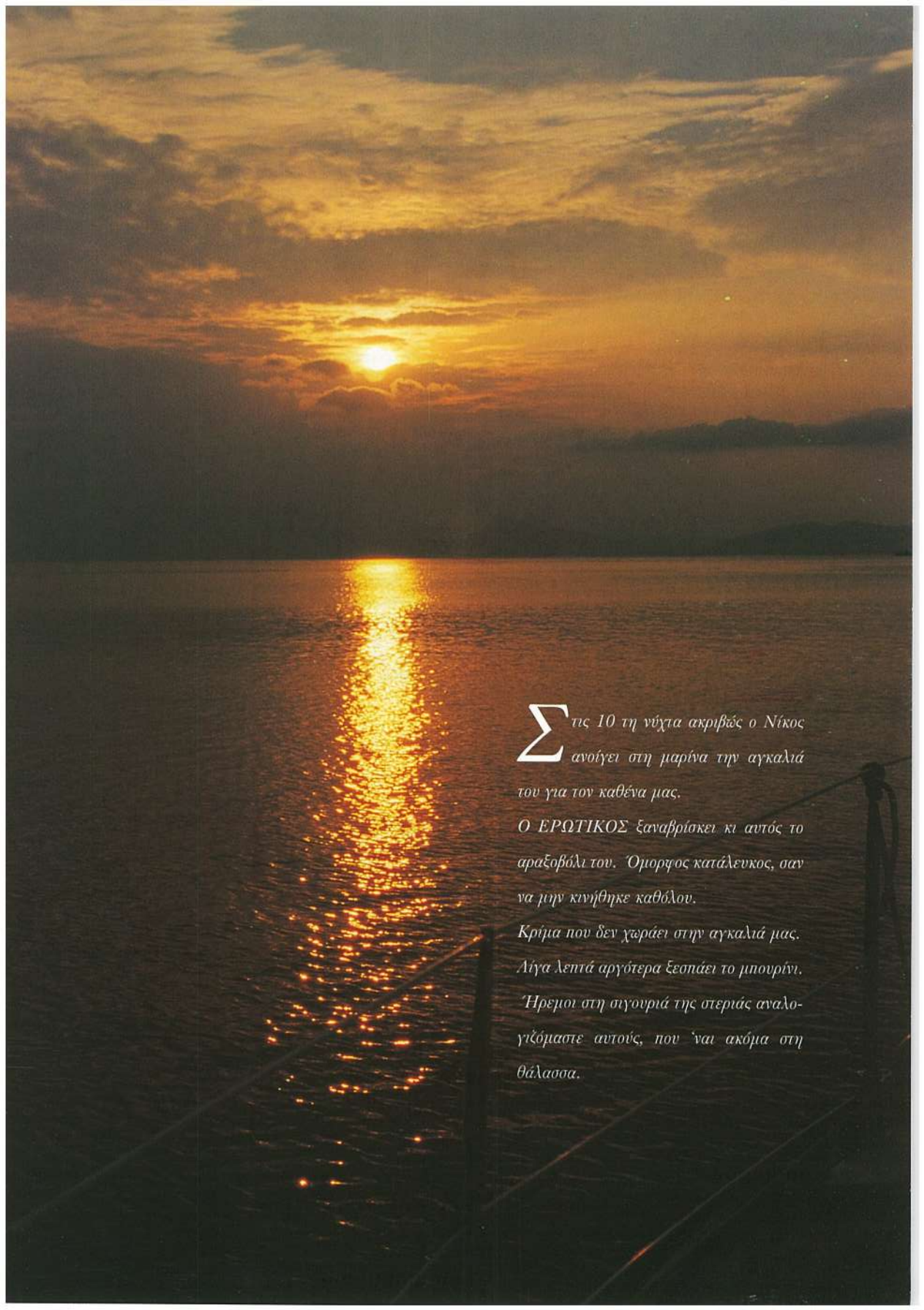
Επανωμή, Μηχανιώνα, Αγγελοχώρι, παιχνιδίζουν τα φώτα στις παραλίες, όλο και πλησιάζουμε. Οι πρώτες σταγόνες μας βρίσκουν, καθώς παίρνουμε τη στροφή στο Μεγάλο Καραμπουρνού. Είμαστε πια στην τελική ευθεία, στο βάθος λαμπυρίζει η Θεσσαλονίκη.

- Αυτό ήταν παιδιά. Ό,τι κι αν κάνει τώρα ο καιρός φτάνουμε, φωνάζει γεμάτος χαρά ο καπετάνιος.

Όρθιος μπροστά στην πλήρη, κοιτάζω αφηρημένα τη Θεσσαλονίκη, που όλο και μεγαλώνει στα μάτια μου. Δεν ξέρω αν χαίρωμαι ή αν λυπάμαι. Ένα είναι βέβαιο. Έχω αρχίσει κιόλας να νοσταλγώ αυτά, που άφησα πίσω μου.

Η δύση του ήλιου μας βρίσκει στις τελευταίες ώρες του ταξιδιού. Για μέρες πολλές θα ζούμε με ευχάριστες αναμνήσεις κι ύστερα θ' αρχίσει ο προγραμματισμός της επόμενης φοράς.

(Γ. Κεμεκενίδης) ▶

Στις 10 τη νύχτα ακριβώς ο Νίκος
ανοίγει στη μαρίνα την αγκαλιά
του για τον καθένα μας.

Ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ ξαναβρίσκει κι αυτός το
αραξοβάλι του. Όμορφος κατάλευκος, σαν
να μην κινήθηκε καθόλου.

Κρίμα που δεν χωράει στην αγκαλιά μας.

Λίγα λεπτά αργότερα ξεσπάει το μπουρίνι.

Ήρεμοι στη σιγουριά της στεριάς αναλο-
γίζομαστε αυτούς, που 'ναι ακόμα στη
θάλασσα.